

Varför nomineras Indira?

Nominerad Barnrättshjälte • Sidorna 68–85

Indira Ranamagar

Indira Ranamagar nomineras till World's Children's Prize 2014 för sin 20-åriga kamp för fångars barn i Nepal.

Indira växte upp som mycket fattig flicka och fick kämpa länge för att få gå i skolan. Redan när hon var liten visste hon att hon ville hjälpa andra som också hade det svårt.

Indira har byggt upp organisationen Prisoners Assistance Nepal (PA), som räddat över tusen barn ur trånga och smutsiga fängelser. Barnen hamnar där för att deras föräldrar blivit dömda till fängelse och ingen annan kan ta hand om dem. När Indira räddar barnen kommer de till något av de tre barnhem som PA har. De får utbildning och en trygg uppväxt. De får också lära sig att sköta jordbruk och ta hand om djur. På barnhemmet Jankuri finns en skola dit även barn från byarna omkring välkomna.

Indira påverkar politiker och myndigheter att göra fängelserna mänskligare. Många fångar kommer från mycket fattiga familjer. Indira och PA lär dem läsa och skriva. Då klarar de sig bättre när de kommer ut ur fängelset och kan ta hand om sina barn bättre.

Djungelflickans envisa skolkamp

Indiras fötter halkar i gyttnan på den smala stigen mellan risfälten. Hon är sex år. Naken och barfota samlar hon ved i en stor korg på ryggen.

Två äldre flickor kommer emot Indira på stigen. De har blå skoluniformer och långa blanka flätor. När de möts på den smala stigen knuffar de till Indira så hon ramlar omkull. Flickorna skrattar högt och går vidare.

Indira samlar ihop veden igen. Det gör ont. Men det är inte sprickorna i fötterna som svider. De som hon får av att gå barfota i lera och grus. Det är något annat, inuti henne, som gör ont och får henne att gråta.

Hela dagen har hon sprungit runt i byn som vanligt och hjälpt till överallt. Hämtat vatten och ved. Tagit kor och getter ut i djungeln för att beta, och letat ätliga svampar och rötter att ta med hem. Hon har fångat ett par

krabbor i floden, gjort upp eld och grillat dem.

Indira vet att man måste arbeta hårt. Man får inte vara lat. Hon tycker om att arbeta och att lära sig nya saker. I byn har hon två andra namn och kallas sällan Indira. Det ena är *Kanchi*, *Minstingen*, eftersom hon är det yngsta av barnen i familjen Magar. Det andra namnet är *Niguri*, som är namnet på en frukt i djungeln täckt av krullig borst. Indira har vilda lockar runt huvudet. Den enda med lockigt hår i byn, så hon är lite annorlunda. Hår ska vara slätt och rakt och gå att samla

Hej mamma!
Roshina hälsar på hos sin mamma och lillebror i fängelset. Hon bor på Indiras och Prisoners Assistance barnhem.

Indira läsa och skriva och vet att hon kan lära sig nästan vad som helst.

"Jag kan visst!"

Ingen ska säga att Indira inte kan vissa saker för att hon är flicka. Som att ploga till exempel.

– Jag kan visst! säger Indira och orkar dra plogen lika bra som de starka pojkarna. Hon får krafter av ren envishet och hon visar sig ofta till och med starkare än de äldre pojkarna. Hon slår dem i fotboll.

En lärare har hört talas om Indira och övertalar föräldrarna att låta henne börja skolan. Skolavgiften tjänar hennes bror ihop till genom att sälja bananer. Läraren tycker att hon kan börja i fjärde klass. Det tycker inte Indira. Femte klass passar mycket bättre, och så får det bli.

Men det finns inga pengar till skoluniform eller väska. Indira har bara sitt skynke.

Det blir hennes uniform skoltiden ut. Det finns inte ens pengar till pennor eller kriter. Hon måste anstränga sig att komma ihåg allt som läraren visar på svarta tavlan. Så fort det blir rast sätter hon sig på marken och skriver ner allt i sanden från minnet. Därför har hon aldrig tid att leka med de andra barnen. På lunchrasten måste hon springa hem och flytta djuren till nytt bete. Det måste hon varje morgon, middag och kväll.

Det går bra i skolan. Särskilt duktig är hon på matte. Inom ett år är Indira bäst i klassen och får ett stipendium. Och hon har mycket högre betyg än de där två flickorna som knuffade omkull henne. Dem har hon förlåtit för länge sen. Men orättvisor tänker hon aldrig gå med på. ☹

ihop i blanka flätor. Indira tycker inte om att bli kallad Niguri, men försöker att inte bry sig om det.

Sover hos korna

Mamma och pappa träffar hon inte på dagarna. De arbetar på fälten åt andra för att försörja familjen. När de kommer hem på kvällarna hittar de ofta Indira bland korna där hon tycker om att sova.

– Kanchi, suckar mamma, nu får vi gå hem och tvätta bort kobajs igen.

Familjens enkla hus står på pålar. Det är öppet rakt igenom, med väggar bara på två sidor. Golvet är täckt av gamla rissäckar.

Till kvällsmat är det ris. Nästan alltid bara ris, men ibland har mamma tagit med lite sojabönor från fältet. Hon har gömt dem i kläderna.

Indiras två äldre bröder går i skolan. Det vill hon också göra. Hon vill lära sig läsa och skriva och ha en fin skoluniform. Nu är ett skynke av stickig säckväv hennes enda kläder.

Indira tjarar och tjarar och hon ber till Gud. Men pengarna räcker inte. Sen är hon ju flicka också. Dem behöver man inte kosta på någon utbildning när de ändå bara ska gifta sig och ta hand om barn.

I stället hänger Indira över axeln på sin ena bror när han

gör sina läxor. Och hon frågar och frågar och frågar. Han blir irriterad, men hon fortsätter att fråga. Till slut ger han med sig och börjar lära henne bokstäver och siffror.

Indira lär sig snabbt. Allt repeterar hon och skriver bokstäver i sanden. Brodern har också lite undervisning hemma för vuxna i byn och medan Indira hackar grönsaker eller kokar ris, lyssnar hon oavbrutet. Han läser högt om kända män och kvinnor i historien, som gjort bra saker för andra. Indira suger i sig allt och glömmer ingenting. Nu vet hon att hon vill bli en människa som hjälper andra.

När hon är tio år kan

De första fotografierna på Indira

Fick inte gå in i köket

Indira hade inte många vänner i skolan. Hon var fattigare än de flesta, och tillhörde en lägre kast än de andra barnen. Kastsystemet är förbjudet i Nepal sedan länge, men det lever ändå fortfarande kvar. Människor delas in i olika grupper, som kallas *kaster*. De som tillhör de lägsta kasterna behandlas ofta illa.

– En gång var jag hemma hos en flicka, berättar Indira. Då kom hennes mamma och sa att jag absolut inte fick gå in i köket. Eftersom jag var av lägre kast var jag "oren", smutsig, och fick inte röra något som hade med mat eller med köket att göra. Det kändes förfärligt orättvist. Jag blev både ledsen och arg.

I ett kastsystem styr massor av regler människors liv. Vad de får jobba med och vem de får gifta sig med, till exempel. Redan när du föds tillhör du en kast, en grupp, som har högt eller lågt värde. Är du född i en låg kast så tillhör du den hela livet och kan aldrig tillhöra en "finare" kast.

Det finns människor som föds helt utan kast. De *kastlösa* har inget värde alls enligt gamla idéer. De är oftast mycket fattiga och har arbeten som att till exempel tömma toaletter eller sortera sopor. De måste ofta tiggas för att överleva och kallas ibland också "de orörbara" för att de anses orena. De får inte dricka ur samma brunnar som andra, eller äta vid samma bord.

När Indira kommer med barnen till fängelset för att hälsa på har mammorna gjort iordning mat till barnen och de äter tillsammans.

Indira vill hjälpa

Vart Indira Ranamagar än går känner människor igen henne.

– *Namaste Aama*, "goddag mamma", hälsar de. Gatubarnen, politikerna och rika affärsmän. De vet att Ubdura räddar fattiga barn från fängelser.

När hon kommer gående i sin glänsande vita sari är det svårt att förstå att Indira en gång sprang omkring naken i djungeln. Att hon varken kunde läsa eller skriva. Men Indira själv glömmet aldrig sin fattiga barndom. Det är den som driver henne att hjälpa andra.

När Indira var sju-ton år lämnade hon sin by för att fortsätta skolan i huvudstaden Kathmandu. Hon arbetade hårt med att ståda och tvätta åt andra, för att ha råd med skolan. Hon arbetade också som lärare. På en skola lärde

Indira känna *Parijat*, en känd författare som skrev mycket om mänskliga rättigheter. Parijat var emot att människor sattes i fängelse för att de protesterat mot orättvisor i samhället. Hon skrev också om hur dåligt fångarna hade det och besökte fängelser där hon delade ut mat och kläder.

Vill hjälpa andra

En dag frågade Parijat vad Indira ville göra med sitt liv.

– Jag vill hjälpa andra människor, svarade Indira. Särskilt dom som är lika fattiga som jag själv har varit.

Då ville Parijat att Indira

skulle arbeta tillsammans med henne.

– Jag var rädd första gången jag kom till ett fängelse, minns Indira. Jag trodde att fångarna var farliga, men märkte att de var människor precis som alla andra. De flesta var mycket fattiga och kunde varken läsa eller skriva.

Indira började besöka fängelser varje helg när hon var ledig från skolan. Hon höll läs- och skrivkurser och skänkte kläder och mat. Hon var mest chockad över att så många barn tvingades bo med sina föräldrar i de smutsiga överfulla fängelserna.

Väntar på Pappa.

Hej då pappa!

Nu kommer han!

Indira har följt med två bröder så att de kan hälsa på hos sin pappa i fängelset.

Pappas cell.

fattiga

– Det var en hemsk miljö för barnen, säger Indira.

Hon försökte hitta plats för barnen på olika barnhem, men det var svårt. Barnhemmen var också överfulla av fattiga barn.

Det första barnet

När Indira är tjugo år och på väg att besöka ett fängelse som vanligt. Vid fängelseporten stannar hon plötsligt till. Där ligger ett barn och sover.

Det är en liten flicka som kommer att förändra Indiras liv.

Flickan är tre år gammal och heter Anjali. Hennes pappa har just hamnat i fängelse och hennes mamma är död. Anjali har krupit ihop och lagt sig utanför fängelset för att vara så nära pappa som möjligt. Hon har ingen annan.

Indira, som redan har hjälpt många barn att flytta från fängelset till olika barn-

hem, försöker att hitta en plats för Anjali. Men ingen kan ta emot flickan.

Indira bestämmer sig då för att ta hand om Anjali själv. Hon är också besviken på barnhemmen. De ger sällan barnen den kärlek och omsorg de behöver. Indira har förstått att fängelsebarnen behöver extra mycket kärlek och trygghet, eftersom de ofta varit med om otäcka saker. Om de varit länge i

fängelse har de också kommit efter i sin utveckling. Indira, som studerar på gymnasiet, låter Anjali följa med henne till lektionerna.

Anjali får Indira att arbeta på ett nytt sätt. Istället för att befria barn ur fängelser och lämna dem på barnhem, börjar hon ta hand om allt fler barn själv. Till slut har hon så många barn att hon måste starta egna barnhem. Senare startar hon också skolor och

Indira tillsammans med sin dotter Subani och Anjali, den första flickan som hon tog hand om.

”Välj mig eller barnen!”

När Indira hade tre barn från fängelser som hon tog hand om själv, träffade hon en man och de blev kära. De blev tillsammans och fick en liten dotter, *Subani*. Indira fortsatte sitt arbete på fängelserna, och ibland var Subani med henne.

Hennes man tyckte att hon lade för mycket tid på barnen i fängelser. Och att det blev för många barn i huset.

– Nu får du välja, sa han. Mig eller barnen.

– Det var inte svårt, säger Indira idag. Han hade ingen respekt för mitt arbete. Då förstod jag att han inte älskade mig. Självklart valde jag barnen.

→ jordbruk över hela Nepal.

I dag har det gått 22 år sedan Indira hittade den lilla flickan sovande utanför fängelseporten. Anjali är vuxen nu och har egen familj. Indira har hunnit rädda över tusen barn ur fångelser och sett till att de har fått en trygg uppväxt och fått gå i skola. 🌍

På Indiras barnhem uppmuntras barnen att röra på sig mycket.

Förut tyckte många i Nepal att flickor inte skulle cykla. Det struntade Indira i.

Struntar i att flickor inte ska cykla

Indira är inte bara känd för att hon räddar barn ur fångelser utan också som den första kvinna som tävlat i mountainbike i Nepal. När hon började med cyklingen tyckte många att flickor inte skulle cykla överhuvudtaget. Men det

struntade Indira i. Hon tyckte det var kul. Och bra för kroppen. Hon har vunnit många tävlingar och inspirerat andra flickor att börja tävla. Nu är det mycket vanligare med flickor som cyklar i Nepal.

Flera av Indiras barnhem

har kurser för barnen i mountainbike. Att få använda kroppen, röra sig, cykla, springa och simma är viktigt för barnen tycker Indira.

– När man klarar mer fysiskt får man starkare självförtroende.

Subanis hundratals småsyskon

Subani, 17 år, är Indiras biologiska dotter. Hon är uppvuxen med flera hundra småsyskon.

– Jag har aldrig känt mig svartsjuk på de andra barnen, säger hon. De känns som mina riktiga syskon. Ibland önskar jag förstås att jag hade mer tid med mamma, men jag förstår hennes arbete och jag är så stolt över henne. Vart vi än går berömmar folk henne.

Indira och Subani.

Indiras dotter Subani spelar gärna för barnen i hemmet.

Alla barn kommer springande ner från barnhemmet för att möta Indira, som kramar om dem alla.

Alla barn har ljus inom sig

– Jag döpte barnhemmet utanför Kathmandu till *Junkiri*, som betyder eldfluga, berättar Indira.

– När jag var barn brukade jag följa dem när de flög. Jag tänkte att alla varelser, alla människor, allt levande har ett ljus inom sig. Hos alla barn måste vi hitta det ljuset! Det är det vi gör här.

Därför blev namnet Junkiri.

Barnen i barnhemmet och skolan tvättar själva sina kläder.

Odla och bli stolt

På alla Indiras barnhem finns djur och odlingar.

– Djur och natur mår man bra av, säger Indira. När barnen får ta hand om djur, växer de som människor och känner ansvar. Att odla är att förstå meningen med livet. De ger respekt för naturen. Barnen upptäcker att de kan så ett litet frö, få det att gro och sedan kommer deras grönsaker till nytta när vi alla äter av dem. "Den här har jag odlat"! Det är en skön känsla.

De skumma går fria

– De som sitter i fängelse är inte de värsta bovarna, säger Indira. De flesta är fattiga människor som kanske stulit mat för att överleva. De kan också ha övertalats att begå något brott åt någon annan, för att få lite pengar.

– Fattigdomen är den största boven. De andra kriminella, de som tjänar pengar på skumma affärer och utnyttjar människor, de går alltid fria.

– Jag är så vansinnigt arg över att det är så här i mitt land! Nepal har så många tillgångar och ett underbart folk. Vi skulle kunna bli ett fantastiskt land om alla hjälptes åt.

Indira och Prisoners Assistance

- Driver tre barnhem, två skolor, samt program för ungdomar om organiskt jordbruk, hantverk med mera.
- Stöder flickor i byar så att de kan gå i skolan. De får också cyklar eftersom de ofta har långt till skolan.
- Ser till att barnen får träffa sina föräldrar i fängelset.
- Letar efter släktingar och ger dem stöd så att de kan ta hand om barnen.
- Har program så att barnen kan gå i skolan på dagarna och sova hos sin mamma i fängelset på natten. De undervisar också mammor i fängelset upp till femte klass och ger dem arbetsträning.
- Stöder fångar som släppts så att de kan återförenas med sina barn.
- Är en röst för de svagaste i samhället och kämpar för att fångar, särskilt kvinnor och deras barn, ska behandlas humant och rättvist.

Pojkar på Indiras barnhem gör ren en vattentank.

Nima

Nimas värld är en mörk gård av cement omringad av höga murar. En byggnad på ena sidan har en rad trånga öppningar. Det är ett gammalt stall där det nu bor tio fångar i varje spilta. Nima vet att det finns en annan värld där utanför murarna, men minns inte hur den ser ut.

När Nima är två år dör hans mamma. Den enda som kan ta hand om honom är pappan. Men han sitter i fängelse. Nima körs från sin lilla hemby till pappan och fängelset i huvudstaden Kathmandu.

Många andra barn bor också hos sina föräldrar i fängelset. Barnen leker mycket med varandra. De gör bollar av gamla strumpor och spelar volleyboll och fotboll. Men Nima är sällan med. Han tycker om att se på när män-

Nima Rima, 15

Vill bli: Ingenjör.

Hobby: Att teckna.

Favoritbok: Allt om vetenskap.

Favoritfilm: Spiderman.

Tycker om: Att göra nya saker.

Det gör mig arg: När folk inte lämnar tillbaks vad de lånat.

– När man målar tanka måste man vara helt koncentrerad, säger Nima. Är man inte det, kan man lika gärna gå hem säger vår lärare.

Nima för några år sedan, när han hade bott i flera år på Indiras barnhem.

växte upp i fängelse

nen spelar schack och han tycker mycket om att rita.

Han ritar och ritar, men blir aldrig nöjd med sina teckningar. Han slänger dem alltid och börjar om på nytt. Teckningarna är mörka. Svarta och grå och ibland med något rött som ser ut som blod.

År i fängelse

Fångarna får matransoner av vakterna och sedan lagar var och en sin egen mat på ett gasolkök. Frukosten är en bit bröd eller en kaka. Till middag är det nästan alltid bara ris. Utom en gång i veckan då de får en grönsakscurry till riset.

På dagarna tillverkar pappa och de andra fångarna mössor. Barnen har någon slags skola några timmar om dagen. Men Nima är inte så intresserad. Han sitter ofta och funderar på vad som finns utanför murarna. Det hörs ljud därifrån, men han

vet inte vad det är som låter.

I fängelset ser dagarna likadana ut. De flyter ihop och blir till flera år.

Det händer inte mycket innanför murarna.

Men det finns tillfällen när alla fångar blir glada och det nästan blir lite fest, tycker Nima. Det är när det kommer en kvinna och hälsar på. Hon delar ut mat och frukt. Ibland har hon kläder med sig till Nima och de andra barnen.

Kvinnan heter Indira Ranamagar och hon lär fångarna att läsa och skriva. Hon läser tidningar för dem, och berättar att de och deras barn har rättigheter fast de sitter i fängelse.

En ny värld

När Nima är fem år får han hög feber. Läkarna på fängelset har inga mediciner och hans pappa är mycket orolig.

Det är farligt för Nima att

bo i fängelset nu. Där är trångt och smutsigt och alla sover så tätt intill varandra. Bakterier sprids snabbt och det kan vara svårt att bli frisk igen. Nästa gång Indira kommer ber Nimas pappa henne om hjälp. Hon håller med honom om att Nima genast behöver komma till ett riktigt sjukhus.

– När Nima blir frisk kan han få komma till mitt barn-

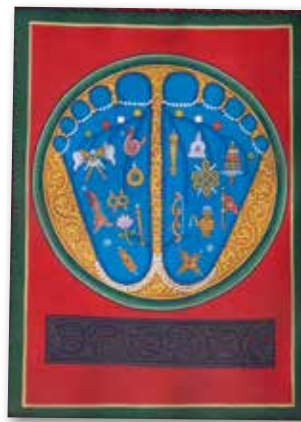
hem och börja i skolan, föreslår hon. Det tycker både Nima och hans pappa är en bra idé.

När Indira tar Nima i handen och går ut ur murarna genom de tunga gallergrindarna öppnar sig en helt ny värld för honom. Nima har inga minnen av livet utanför fängelset. Det är en värld som rör sig alldeles för fort. Som flimrar, blinkar, bullrar, tutar, och tjuter.

Vad är en stol?

– Jag var livrädd, berättar Nima nu. Hur kunde bilarna röra sig? Allt gick så fort. Och det var människor som rörde sig överallt och affärer och cyklar. Och färger! Jag hade aldrig sett så mycket färger förut. Jag blev helt yr av alltihop.

Hela vägen håller han Indira hårt i handen och frågar om allt han ser.

”Att måla Tanka hjälper mig i skolan”

Tankamålning är en gammal nepalesisk och tibetansk konstform. Den finns både i den buddhistiska och hinduistiska religionen. Målningarna är berättelser som innehåller mycket detaljer och symboler.

Det tar många år att bli en bra tankamålare. Man måste arbeta långsamt och vara total koncentrerad.

Nima håller på att lära sig konsten hos en tankamästare. – Han märker direkt om man inte är fokuserad, säger Nima. ”Om ni inte är koncentrerade, kan ni lika gärna gå hem igen”, säger han. När man målar Tanka finns bara det. Ingenting utanför, ingenting som distraherar.

– För mig har målandet betytt jättemycket i skolan. Jag kan koncentrera mig bättre. När jag jobbar med matte till exempel finns bara matten och ingenting annat. Jag blir inte distraherad.

Nima, som sitter i mitten, levde sina första fem år i fängelset. När han kom till Indiras barnhem tyckte han mycket om att rita och nu lär han sig att bli tankamålare.

Nima, längst fram i mitten, några år efter att han kom till Indiras barnhem. Han är tacksam för att Indira räddade honom från fängelset.

Nima tecknar så fort han får en möjlighet.

➔ På sjukhuset får Nima träffa en läkare och får mediciner. Han får stanna på sjukhuset några veckor. När han mår bättre flyttar han till Indiras barnhem, där andra barn hon har räddat från fängelset redan bor.

– Där var det mattor och möbler, sånt som jag aldrig sett förut, berättar Nima. Jag

pekade på en märklig sak och Indira förklarade att det var en stol. Som man skulle sitta på. Jag tyckte den var så stor! Tänk att jag aldrig hade sett en stol. Och jag minns att jag fick smaka på mango. Det hade jag aldrig smakat förut. De var det godaste jag ätit!

För första gången på flera år var Nima inte inlåst längre

– Jag fick en egen säng! Och kunde röra mig hur jag ville. Gå utanför gården.

Sprakar av färger

Nu är Nima 15 år och intresserad av mekanik. Han har fått flytta till ett hus i en stad i närheten av Kathmandu där Indira driver två hem för ungdomar. Ett för flickor och ett för pojkar. De lär sig att bli självständiga och klara av alla praktiska sysslor. På kvällarna turas de om att laga mat.

Halva dagen går ungdomarna i skolan och på eftermiddagarna lär de sig olika hantverk. Några lär sig träsnideri och keramik. Nima målar traditionella nepalesiska tavlor. En konst som kallas tankamålning.

Han älskar fortfarande att måla och rita, men nu sprakar hans målningar av färger.

– Jag är så lycklig nu, säger han. Jag går i skolan och har en stor familj. Indira är som en mamma för mig.

Helst vill Nima bli ingenjör. Han skrattar.

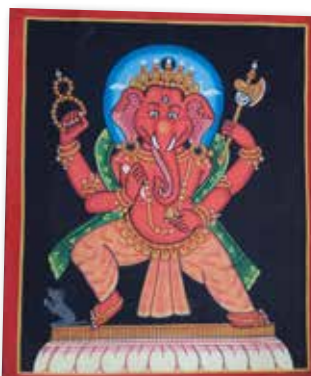
– Nu vet jag ju att det är bensin som driver bilarna framåt, och att det inte sitter riktiga gubbar inne i teven. 🌐

Tankamålning är en gammal nepalesisk konstart. Målningarna har mycket symboler och detaljer.

Ungdomarna får lära sig gamla hantverk som träsnideri. Indira har visat att flickor kan bli träsnidare. Det har bara pojkar fått bli tidigare.

Roshani

flyttar från fängelset till Indiras barnhem

Det är första natten Roshani bor på gatan. Hon håller andan och lyssnar. Vad var det för ljud? Det är bara några timmar sen poliserna bankade på hemma hos Roshani. De tog hennes mamma och pappa med sig.

Polisen sa att mamma och pappa skulle i fängelse. Roshani vet inte varför. Det fanns ingen som kunde ta hand om barnen, så Roshanis två små bröder fick följa med till fängelset.

Några grannar skulle ta hand om Roshani. Men när

Roshani, 9

Vill bli: Sjuksköterska och ta hand om sjuka människor

Favoritlek: Eld och Is. En slags kull.

Bästa bok: Min engelskabok.

Bästa film: Säg inte nej.

En kärleksfilm.

Tycker om: Mango

Gör mig arg: När någon retas och mobbar.

Först hamnade Roshani på gatan, sedan levde hon med sin mamma i fängelset under ett år. Till sist fick hon komma till Indiras barnhem.

Två av Roshanis småbröder fick komma med henne till Indiras barnhem, men deras minsta bror är kvar med mamma i fängelset.

hon kommer dit släpper de inte in henne. De har låst dörren. Hon knackar och ropar. Det blir mörkt och natt.

Skuggor rör sig i mörkret. Hotfulla ljud. Roshani, som är sex år, kryper ihop på trottoaren och gör sig liten.

Hjärtat bankar. Det är spöken överallt. Det känns som om de smyger runt henne. Hon kan inte sova.

Nästa dag sitter Roshani kvar på gatan. Hon har ingensans att ta vägen. Men någon ser henne och ringer till polisen. De hämtar Roshani och tar henne till mamma i fängelset.

Bättre än att bo på gatan

– Jag blev så glad, berättar Roshani. Jag ville ju bara till mamma och pappa.

Först fick hon bo med sin mamma, de var elva personer i en liten cell.

– Vakterna skrek och gapade och det var trångt, säger Roshani.

Men det var ändå mycket bättre än att bo ensam på gatan.

Efter några veckor flyttades familjen till ett annat fängelse. Roshanis pappa kom till den manliga avdelningen och resten av familjen till den kvinnliga.

– På lördagarna fick vi gå till pappas avdelning och hälsa på. Han brukade spara av sitt ris varje vecka och ge till oss.

I fängelset fanns det många barn som Roshani kunde leka med. Byggnaden var som en labyrint med många trappor och små öppna rum överallt. Det fanns inga dörrar mellan rummen.

– Vi lekte kurragömma där, berättar Roshani.

Går i skolan

Indira kom ofta på besök i fängelset. Hon delade ut mat och kläder och lärde fångarna att läsa och skriva. Hon tog också hand om barn från fängelset, som fick komma till något av hennes barnhem.

När Roshani och hennes bröder hade varit i fängelset i ett år hämtade Indira dem till sitt barnhem utanför Kathmandu. Där bor de nu tillsammans med över sjuttio andra barn i ett stort hus på landet. De går i skolan och får lära sig sköta jordbruk. Barnen tar också hand om djuren. 24 getter, några hundar och en ko.

– Jag älskar att få vara här, säger Roshani, fast jag längtar mycket efter mamma och pappa. Men om bara några dagar ska jag få hälsa på i fängelset. 🌐

På besök hos

När Roshani hälsar på i fängelset har hennes mamma lagat mat åt henne.

Det är underbart att ses, men man blir lite ledsen också

Mamma gör Roshani fin i håret.

mamma i fängelset

När Roshani kommer vill mamma pussla om henne.

Besökstiden är slut. Mammorna ropar några sista ord till sina barn.

Roshani dröjer sig kvar ett tag utanför den låsta fängelsegrinden för att ta farväl av mamma och lillebror.

– Var inte ledsen Roshani, säger mamma när de skiljs åt. Vi ses snart igen!

Joshnas första dag i frihet

Joshna är fem år och har suttit två år i fängelse. Idag ska hon äntligen få komma därifrån. Indira Ranamagar ska hämta henne till sitt barnhem för barn till fångar.

11.00

Indira pratar med Joshna och hennes mamma.

– Jag är så glad att Joshna får komma härifrån nu och kan börja skolan, säger Joshnas mamma.

13.00

På centralfängelset i Kathmandu känner alla Indira. Hon har vandrat ut med många barn härifrån. Idag är det Joshnas tur.

Välkommen Joshna!

De andra barnen på hemmet i Kathmandu välkomnar Joshna. Hon får en vacker sjal om halsen. Det är så man välkomnar någon i Nepal. Det kallas *Sawagatan*.

15.00

Joshna har redan hittat en kompis, *Mamita*, som var i samma fängelse som hon förut. Det finns mycket att upptäcka i huset. Och man kan titta ut. Det kunde man inte i fängelset.

14.00

16.00

Joshna är först blyg. Det är lite läskigt att lämna mamma och fängelset.

18.00

Indira och Joshna leker tillsammans. I fängelset fanns det inga gosedjur.

19.00

Alla äter tillsammans på kvällen. Stora portioner ris med grönsaker. Efteråt diskar alla sin egen tallrik

20.00

Joshna får sova med sin kompis. Indira, eller någon av de andra vuxna på barnhemmet, sover alltid med de nya barnen. De behöver trygghet.

Lär dig hälsa!

För samman händerna som Bibash, 11.

Böj ner huvudet lite mot händerna.

Räta upp huvudet igen och se personen du hälsar på rakt i ögonen.

Säg *Namaste* och le.

Läser högt för mamma

"När jag hälsar på mamma i fängelset, brukar jag läsa högt för henne. Hon är så stolt över att jag kan läsa! Hon har aldrig gått i skolan. Jag ska bli bäst i klassen och sen ska jag tjäna pengar. När jag har blivit rik ska jag bygga ett stort hus åt mamma och mig."

Swastika, 12

Från fänge

Pojkarna har byggt huset med hjälp av sin bygglärare.

Suman börjar genast arbeta i jordbruket tillsammans med de andra pojkarna, som han redan känner från Indiras barnhem. Idag ska de plantera tomater.

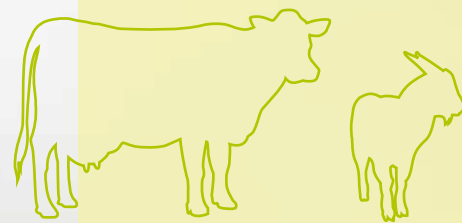

Pojkarnas odlingar

På Aama Paradise Home odlas tomater, gurka, vitlök, gul lök, bönor, mango, papaya, ingefära, potatis, bananer, turmeric, koriander, kaffe, lady fingers, jack fruits, chili, jordgubbar, broccoli, blomkål, sötpotatis, kål, jordärtskocka, aubergine, citroner, morötter, granatäpplen, päron, persikor, pomelo, ananas, majs, litchi och örter.

Löse till paradiset

Suman, 18, är spänd och förväntansfull. Idag flyttar han till Aama Paradise Home, som ligger högt upp i djungeln. Det är Indiras jordbruk där ungdomar från fångelser får lära sig odla och ta hand om djur.

Molnen sveper nära husen. Härifrån ser man flera mil. Från bäckar som startar i bergskedjan Himalaya forsar rent vatten året om. Det leds ut till de organiska odlingarna, ut till det vedeldade köket och till utomhusduschen bland mangoträden.

Jordbruket sköts av en grupp tonårspojkar. De flesta har räddats ur fångelser i Nepal och har vuxit upp i något av Indiras barnhem.

Indira hittade Suman när han var fem år. Han levde på gatan med sin mamma, som var alkoholist och inte kunde ta hand om honom.

– Utan Indira hade jag inte levt idag, säger han. Jag har fått ett fantastiskt liv tack vare henne. Och nu får jag komma hit. Så vackert det är!

Sover under stjärnhimlen

De andra pojkarna på Aama Paradise visar runt Suman. Han känner dem sedan förut. De har vuxit upp tillsammans på Indiras barnhem.

Efter lunch är det dags att plantera tomater. Arbetet leds av en jordbrukslärare och teori blandas med praktik.

Indira hittade Suman på gatan när han var fem år. Nu är han 18 år och har precis flyttat till jordbruket uppe i bergen.

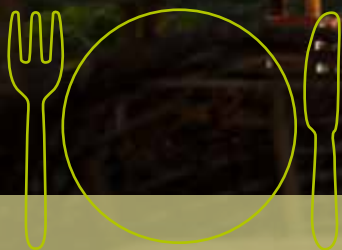

Pojkarna får lära sig att tillverka brädor.

Sängen får sin botten och blir färdig. I natt kommer Suman att sova utomhus i sin säng.

Indira lagar kyckling till kvällsmat. Pojkarna älskar hennes mat. Efter middagen drar de ut sina sängar för att sova under stjärnhimlen.

Det finns också en anställd snickare som lär pojkarna att bygga allt från möbler till hus.

Efter arbetet springer pojkarna ner till floden som rinner i dalen. Där kan de simma och svalka sig. I floden brukar de också fiska.

Till kvällsmat lagar Indira kyckling på den öppna elden. Det finns ingen elektricitet.

När det är dags att sova drar pojkarna ut sina sängar på gården. De vill sova utomhus.

– Jag kommer att trivas här, säger Suman och ser upp mot stjärnhimlen. 🌍

Pojkarna svalkar sig i floden efter arbetet på odlingarna. Här brukar de också fiska.

Svamp mot ormbett

I djungeln finns många växter som används som mediciner.

Pojkarna i Palpa är ofta ute i djungeln och letar. I dag har de hittat en märklig svamp som kallas nätsvamp.

– Om man blir ormbiten lägger man svampen på bittet så suger den upp giftet, berättar Indira

– Den här roten ska man koka med aska, säger Indira. Minst en gång om året ska man äta den. Då håller man sig frisk. Indira och pojkarna har hittat den ute i djungeln.

